

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 968

гр. Варна, 09.03.2023 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, I СЪСТАВ, в закрито заседание на девети март през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Светла В. Пенева

Членове: Красимир Т. Василев
Мирела Огн. Кацарска

като разглежда докладваното от Мирела Огн. Кацарска Въззивно частно гражданско дело № 20233100500502 по описа за 2023 година

Производството по делото е образувано по частна жалба на Л. В. П. против Определение № 265189/16.07.2021 г. по гр.дело № 10174/2018 г. по описа на ВРС, XLIX състав, с което е осъдена жалбоподателката да заплати на Националното бюро за правна помощ /НБПП/ сумата от 350 лева, представляващо адвокатско възнаграждение за предоставена правна помощ на адв. К. Ж. Р., на основание чл. 78, ал. 7 от ГПК.

Навеждат се твърдения, че с Решение № 60/04.06.2021 г. по гр.д. № 3052/2020 г. по описа на ВКС П. е осъдена да заплати на бившия си съпруг направените разноски, като обжалваното определение недопустимо изменя акта на по-горната инстанция. Излага се, че искането на НБПП е било представено пред ВКС, като пропускът на последния следва да се отстрани единствено по реда на чл. 248 от ГПК. Отправя се искане за отмяна на горното определение, а в случай, че същото бъде потвърдено да се предостави възможност на жалбоподателката за разсрочено плащане.

Ответникът Националното бюро за правна помощ не депозира отговор по жалбата в срока по чл. 276, ал. 1 от ГПК.

Съдът намира, че жалбата е подадена от легитимирана страна, чрез надлежен пълномощник, срещу акт, който подлежи на обжалване и в законовия срок за това, поради което и същата се явява процесуално допустима.

Разгледана по същество съдът намира жалбата за неоснователна по следните съображения:

От данните по делото се установява, че с определение № 7957 от 12.07.2018 г. първоинстанционният съд е предоставил на ищеца Д. Х. П. правна помощ на основание чл. 23, ал.4 от ЗПрП под формата на процесуално представителство до приключване на делото във всички съдебни инстанции, като на назначения й служебен защитник адв.К. Р. е заплатено от НБПП възнаграждение в размер на 450 лв. съгласно представеното решение № ВН-2961-17503/22.08.2019 г. /л. 268 от делото/.

С Решение № 60/04.06.2021 г. по гр.д. № 3052/2020 г. по описа на ВКС, II г.о. е отменено въззивното решение на ВОС, с което е потвърдено решението на ВРС, с което е отхвърлен иска на Д. Х. П. против Л. В. П. с правно основание чл. 29, ал. 3 от СК, като вместо него е определен по – голям дял на П. от имуществото, придобито по време на брака

му с Л. П., поради значително по-голям принос в размер на 70 %, на основание чл. 29, ал. 3 от СК.

В правомощията на НБПП, съгласно чл. 39 от ЗПП е да вземе решение по искането на адвоката за заплащане на възнаграждение. В чл. 78, ал. 7 от ГПК се уреждат отношенията, свързани с поемането на разноските за адвокатско възнаграждение в случай на оказана правна помощ по ЗПП. Съобразно горната разпоредба, ако претенцията на лицето, което е получило правна помощ, бъде уважена, изплатеното адвокатско възнаграждение се присъжда в полза на Националното бюро за правна помощ съразмерно с уважената част от иска. Т.е. за НБПП възниква вземане срещу изгубилата спора страна за разноските за адвокатско възнаграждение на служебния защитник. Тогава, при наличие на искане от НБПП, подкрепено с доказателства, че възнаграждението на служебния защитник е действително изплатено от бюро, съдът следва да присъди на същото сумата, осъждайки изгубилата спора страна за нея. В тази хипотеза по изключение, в ГПК е признато директно вземане на НБПП, без бюро да е страна в процеса, срещу изгубилата спора страна, която не е страната, на която е предоставена правна помощ. Това негово вземане не го прави страна нито в процеса, нито по материалноправната по своето естество безвиновна отговорност за разноски. В този смисъл неоснователни се явяват възраженията на жалбоподателката, че въпросът за разноските е разрешен с влязлото в сила решение на ВКС и същият подлежи на пререшаване единствено от касационната инстанция по реда на чл. 248 от ГПК.

В случая, предявеният от ищеца иск с правно основание чл. 29, ал. 3 от СК е частично уважен, тъй като същият е претендирал по-голям дял от имуществото придобито по време на брака му с П. в размер на 90 %, а претенцията е уважена за 70 %. Поради което ответницата, според правилото на чл. 78, ал. 7 от ГПК не следва да поеме разноските за адвокатско възнаграждение на оказана правна помощ по ЗПП в пълен размер. Същата дължи разноски в размер на 350 лв., според чл. 25, ал. 1 от НЗПП, съразмерно с уважената част от иска.

С оглед гореизложеното определението на ВРС за заплащане на разноски към НБПП в размер на 350 лв. е законосъобразно и в тази част следва да бъде изцяло потвърдено.

По направеното искане от жалбоподателката за разсрочване плащането на сумата от 350 лева: По същество искането е с правно основание чл. 241, ал. 1 от ГПК и следва да бъде отправено пред компетентния първоинстанционен съд – ВРС, постановил акта, изпълнението на който се претендира да бъде разсрочено. Когато бъде сезиран с такова искане ВРС дължи изрично произнасяне, като постановения от него акт подлежи на инстанционен контрол. Недопустимо е за първи път искане с правно основание чл. 241, ал. 1 от ГПК да се отправя към въззивната инстанция.

Мотивиран от гореизложеното, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло Определение № 265189/16.07.2021 г. по гр.дело № 10174/2018 г. по описа на ВРС, XLIX състав.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Върховен касационен съд в едноседмичен срок от съобщаването му на жалбоподателя и на НБПП.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____